ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Φεβρουαρίου **1946** | **ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ** | *Ἀριθμὸς φύλλου* **34**

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 900/1946

Εἰσαγωγικὸς Νόμος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον 1.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος (εἰσαγωγῆς) τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καταργοῦνται διατάξεις νόμων ἢ ἐθίμων ἀντικείμεναι εἰς αὐτὸν ἢ ἀναγόμεναι εἰς θέματα ρυθμιζόμενα ὑπ' αὐτοῦ.

Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος δὲν θίγονται διατάξεις στηριζόμεναι εἰς διεθνεῖς συνθήκας.

Ἄρθρον 2.

Καταργοῦνται εἰδικώτερον:

1) Τὸ Διάταγμα τῆς 23 Φεβρουαρίου /7 Μαρτίου 1835 «περὶ πολιτικοῦ νόμου».

2) Τὸ ἄρθρον 99(100) τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου.

3) Ὁ νόμος τῆς 11/12 Αὐγούστου 1836 «περὶ τῶν ὑποθηκῶν».

4) Ὁ νόμος «περὶ ἐνεχύρου» τῆς 1/6 Δεκεμβρίου 1836.

5) Ὁ νόμος «περὶ διακρίσεως κτημάτων» τῆς 21 Ἰουνίου /10 Ἰουλίου 1837.

6) Ὁ Ἰόνιος Ἀστικὸς Κῶδιξ.

7) Ὁ νόμος ΤϟΓ' τῆς 29 Ὀκτωβρίου /6 Νοεμβρίου 1856 «περὶ μεταγραφῆς τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων».

8) Τὰ ἄρθρα 1 ἕως 13 καὶ 91 ἕως 94 τοῦ νόμου ΤϟΑ' τῆς 29 Ὀκτωβρίου /15 Νοεμβρίου 1856 «Ἀστικὸς Ἑλληνικὸς Νόμος».

9) Ὁ νόμος ΧΠΑ' τῆς 10/12 Αὐγούστου 1861 «περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν Γαλλικῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἐν Ἑλλάδι».

10) Ὁ νόμος ΧΠΘ' τῆς 17/23 Αὐγούστου 1861 «περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν».

11) Ὁ νόμος ΧϟΣΤ' τῆς 15/23 Ὀκτωβρίου 1861 «περὶ μικτῶν γάμων», ὡς καὶ τὸ Ν.Δ. 769 τῆς 4 Ὀκτωβρίου /9 Νοεμβρίου 1941 «περὶ μικτῶν γάμων».

12) Αἱ ἰσχύουσαι διατάξεις τῆς «Δικονομίκης ἐπὶ οἰκογενειακῶν καὶ κληρονομικῶν δικαίων τῶν ἐν Κρήτῃ Χριστιανῶν» τῆς 16 Ἀπριλίου 1880.

13) Ὁ νόμος ϡΚΑ' τῆς 13/17 Μαρτίου 1881 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1861 ΧΠΑ' νόμου περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν κλπ.».

14) Ὁ νόμος ϡΞΕ' τῆς 22/25 Μαΐου 1882 «περὶ τόκου ὑπερημερίας».

15) Τὰ ἄρθρα 8 καὶ 9 τοῦ νόμου ὑπ' ἀριθ. 10 τῆς 26 Μαΐου 1899 «περὶ εἰσαγωγῆς δικαστικῆς νομοθεσίας ἐν Κρήτῃ».

16) Ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ τῆς Σάμου.

17) Ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ τῆς Κρήτης.

18) Τὰ ἄρθρα 51 καὶ 53-59 τοῦ νόμου 276 τῆς 20 Δεκεμβρίου 1900 «περὶ καταστατικοῦ νόμου τῆς ἐν Κρήτῃ

19) Τὰ ἄρθρα 27, 28,81 ἕως 88,410,411,1088 Πολ.Δικ

20) Τὰ ἄρθρα 27, 28, 86 ἕως 93, 550 Κρητ. Πολ. Δικ·

21) Ὁ νόμος ΓΥΛΓ' τῆς 27]30 Νοεμβρίου 1909 «περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν».

22) Ὁ νόμος ΓΧΞ' τῆς 24]26 Μαρτίου 1910 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ παραγραφῆς διατάξεων τοῦ ἰσχύοντος δικαίου».

23) Ὁ νόμος ΓΨΠ' τῆς 14]18 Μαΐου 1911 «περὶ διαθηκῶν».

24) Ὁ νόμος ΓϡΜΓ' τῆς 2]2 Δεκεμβρίου 1911 «περὶ παρατάσεως τοῦ χρόνου τῆς διετοῦς παραγραφῆς τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου ΓΥΛΓ' τοῦ ἔτους 1909 «περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν».

25) Τὸ ἄρθρον 25 τοῦ νόμου ΓϡΜΔ' τῆς 2 Δεκεμβρίου 1911]5 Ἰανουαρίου 1912 «περὶ φυγοδικίας».

26) Τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 τοῦ νόμου 147 τῆς 5 Ἰανουαρίου]1 Φεβρουαρίου 1914 «περὶ τῆς ἐν ταῖς προσαρτωμέναις χώραις ἐφαρμοστέας νομοθεσίας».

27) Τὰ ἄρθρα 1–11, 24–28, 31 καὶ 34–38 τοῦ νόμου 281 τῆς 21]25 Ἰουνίου 1914 «περὶ σωματείων».

28) Ὁ νόμος 292 τῆς 27]29 Σεπτεμβρίου 1914 «περὶ ἀφανείας».

29) Ὁ νόμος 1340 τῆς 18]27 Ἀπριλίου 1918 «περὶ ἐκποιήσεως τῶν προικῴων ἀκινήτων κλπ.» καὶ οἱ συμπληροῦντες αὐτὸν νόμοι.

30) Ὁ νόμος 1337 τῆς 20 Ἀπριλίου]13 Σεπτεμβρίου 1918 «περὶ τοῦ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικοῦ δικαιώματος τοῦ Κράτους κλπ.», ὡς καὶ τὸ ἐκτελεστικὸν αὐτοῦ Β. Δ. τῆς 7]19 Σ)βρίου 1918.

31) Ὁ νόμος 1339 τῆς 18]28 Ἀπριλίου 1918 «περὶ εὑρέσεως ἀπολωλότων».

32) Τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 1699 τῆς 24 Δεκεμβρίου 1918] 12 Ἰανουαρίου 1919 «περὶ ἱκανοποιήσεως τοῦ ἀδικηθέντος», ὡς καὶ ὁ συμπληρῶν τοῦτον ἀναγκ. νόμος ὑπ' ἀριθ. 569 τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1945.

33) Ὁ νόμος 2228 τῆς 24 Ἰουνίου]2 Ἰουλίου 1920 »περὶ διαζυγίου».

34) Ὁ νόμος 2230 τῆς 24]29 Ἰουνίου 1920 «περὶ καταργήσεως τοῦ φαλκιδίου νόμου κλπ.».

35) Ὁ νόμος 2310 τῆς 26 Ἰουνίου]3 Ἰουλίου 1920 «περὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς».

36) Ὁ νόμος 2431 τῆς 29 Ἰουνίου] 13 Ἰουλίου 1920 «περὶ ἀνανεώσεως τῶν βιβλίων ὑποθηκῶν καὶ ἄλλων τινῶν συναφῶν διατάξεων».

37) Τὰ ἄρθρα 12–13 τοῦ νόμου 2456 τῆς 27 Ἰουλίου] 12 Αὐγούστου 1920 «περὶ Ἰσραηλιτικῶν κοινοτήτων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως.

38) Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ν. Δ. τῆς 28 Ἀπριλίου] 7 Μαΐου 1923 «περὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων περὶ ἑταιρειῶν», ὡς τοῦτο μετερρυθμίσθη.

39)Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ν.Δ. τῆς 17]20 Ἰουλίου 1923 «περὶ ἐκμεταλλεύσεως τῆς δυνάμεως τῶν ρεόντων ὑδάτων».

40) Τὰ ἄρθρα 15, 16, 19–20 καὶ 69–75 τοῦ Ν. Δ. 17 Ἰουλίου]13 Αὐγούστου 1923 «περὶ εἰδικῶν διατάξεων ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν».

3222 τῆς 28 Αὐγούστου 1924 «περὶ καταργήσεως τοῦ ἄρθρου 686 τῆς Πολ. Δικονομίας».

42) Τὰ Ν. Δ. τῆς 4]9 Σεπτεμβρίου 1925 καὶ τῆς 11]17 Αὐγούστου 1926 «περὶ τόκου».

43) Τὸ Ν. Δ. τῆς 14]17 Ἰουλίου 1926 «περὶ καταστάσεως ἐξωγάμων τέκνων».

44) Ὁ νόμος 3849 τῆς 4]6 Φεβρουαρίου 1929 περὶ ἐπικυρώσεως τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1927 Ν. Δ. περὶ κυρώσεως τῶν νομοθ. διατ. 1) ἀπὸ 4]9 Σεπτεμβρίου 1925 «περὶ τοῦ ἀνωτάτου συμβατικοῦ τόκου κλπ.», 2) ἀπὸ 20 Ἀπριλίου /12 Μαΐου) 1926 »περὶ ἀνωτάτου ὁρίου συμβατικοῦ τόκου κλπ.» καὶ 3) ἀπὸ 11]17 Αὐγούστου 1926 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ὡς ἄνω νομοθ. διατάγματος τῆς 20 Ἀπριλίου 1926.

45) Ὁ νόμος 5108 τῆς 10 Ἰανουαρίου] 16 Ἰουλίου 1931 «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ νομίμου καὶ συμβατικοῦ τόκου διατάξεων».

46) Τὸ ἄρθρον 45 τοῦ νόμου 4755 τῆς 17]17 Ἰουλίου 1931 «περὶ τελῶν χαρτοσήμου».

47) Τὰ ἄρθρα 1–4 τοῦ νόμου 5205 τῆς 23]28 Ἰουλίου 1931 «περὶ εὐθύνης καὶ προστασίας τῶν ξενοδόχων».

48) Ὁ ἀναγκ. νόμος ὑπ' ἀριθ. 2250 τῆς 15 Μαρτίου 1940 «Ἀστικὸς Κῶδιξ».

49) Ὁ ἀναγκ. νόμος ὑπ' ἀριθ. 2783 τῆς 30 Ἰανουαρίου 1941 «Εἰσαγωγικὸς νόμος τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος».

50) Ὁ ἀναγκ. νόμος 2631 τῆς 8 Νοεμβρίου 1940 «περὶ ἐπιτροπείας ἀπόντος».

51) Ὁ ἀναγκ. νόμος 2829 τῆς 4]8 Μαρτίου 1941 »περὶ καταργήσεως τοῦ ἄρθρου 686 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς πρὸς τὴν ἐνώπιον τῶν προξενικῶν δικαστηρίων διαδικασίαν περὶ διαζεύξεως».

52) Τὸ Ν.Δ. ὑπ' ἀριθ. 238 τῆς 28]30 Ἰουνίου 1941 «περὶ καθορισμοῦ ποσοστοῦ νομίμου καὶ ἐκ δικαιοπραξίας ὀφειλομένου τόκου».

53) Τὸ Ν. Δ. ὑπ' ἀριθ. 1138 τῆς 10)24 Μαρτίου 1942 «περὶ τροποποιήσεως κειμένων τινῶν περὶ οἰκογενειακοῦ καταπιστεύματος διατάξεων», ὡς τοῦτο συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

54) Τὸ Ν. Δ. ὑπ' ἀριθ. 1866 τῆς 29 Σεπτεμβρίου]19 Ὀκτωβρίου 1942 «περὶ διατροφῆς ἐξωγάμων τέκνων».

55) Ὁ νόμος 277 τῆς 15]18 Ἰουνίου 1943 «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ διαφέροντος ἰσχυουσῶν διατάξεων».

56) Ὁ νόμος 1173 τῆς 10 Ἰανουαρίου]12 Φεβρουαρίου 1944 «περὶ ἀναστολῆς τῶν ἐκ προσυμφώνου ὑποχρεώσεων».

57) Ὁ νόμος 1188 τῆς 25 Ἰανουαρίου] 20 Φεβρουαρίου 1944 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ ἀνωτάτου ὁρίου ἀποζημιώσεως διατάξεως τοῦ νόμου 5205)1931 κλπ.».

Ἄρθρον 3.

Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ νόμοι περιέχοντες ρύθμισιν εἰδικὴν ἀναγομένην εἰς θέματα, περὶ ὧν πρβλέπει ὁ Κῶδιξ.

Ἄρθρον 4.

Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ ε δικώτερον:

1) Εἰδικαὶ δ ατάξεις ἀφορῶσαι εἰς περιορισμοὺς τῆς παρ' ἀλλοδαπῶν φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων κτήσεως ἢ ἀσκήσεως ἀστικῶν δικαιωμάτων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

2) Εἰδικοὶ ν μοι ἢ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ παντὸς εἴδους ἐπαγγελματικῶν καὶ ἀλληλοβοηθητικῶν σωματείων, ὡς καὶ νόμοι ἢ διατάξεις περὶ συνεταιρισμῶν ἢ ἐπιμελητηρίων.

3) Οἱ νόμοι περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας καὶ συγγραφικῶν δικαιωμάτων, ὡς καὶ οἱ νόμοι περὶ δικαιώματος εὐεσιτεχνίας.

4) Οἱ εἰδικοὶ νόμοι περὶ ἀπαγορεύσεως δικαιοπραξιῶν ἐχουσῶν ἀντικείμενον τὴν σύστασιν, μεταβίβασιν, ἀλλοίωσιν ἢ κατάργησιν ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτων, ὡς καὶ εἰδικοὶ νόμοι περὶ κυρώσεως ἢ ρυθμίσεως ἀνωμάλων δικαιοπραξιῶν περὶ ἀκινήτων.

5) Οἱ νόμοι περὶ παραγραφῆς οἱ ἀφορῶντες εἰδικῶς εἰς τὸ δημόσιον ἢ ἄλλα νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπεκταθῆ αἱ περὶ παραγραφῆς διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὸ δημόσιον.

6) Οἱ νόμοι περὶ ὀφειλῶν ἢ πληρωμῶν εἰς ξένον νόμισμα ἢ συνάλλαγμα καὶ ἐν γένει οἱ νόμοι οἱ σκοποῦντες τὴν προστασίαν τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος.

7) Εἰδικαὶ διατάξεις περὶ ἐνεχύρου καὶ ἰδίᾳ περὶ γεωργικοῦ ἐνεχυρογράφου, περὶ ἐνεχύρου κοινοῦ, περὶ ἐνεχυροδανειστηρίων, περὶ ἐνεχυρογράφων τοῦ περὶ γενικῶν ἀποθηκῶν νόμου ΒΓΠΗ' τῆς 10)13 Ἀπριλίου 1896.

8) Διατάξεις εἰδικοὶ ἀπαγορεύουσαι ἢ περιορίζουσαι ἢ κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπουσαι τὴν ἐκχώρησιν ἀπαιτήσεων, ἰδίᾳ μισθῶν, ἡμερομισθίων, συντάξεων, μερισμάτων ἢ παντὸς εἴδους βοηθημάτων δημοσίων, δημοτικῶν, κοινοτικῶν ἢ ἰδιωτικῶν ὑ αλλήλων.

9) Αἱ διατάξεις περὶ ἐκτελέσεως δημοσίων, λιμενικῶν, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἔργων.

10) Εἰδικοὶ νόμοι περὶ διοικήσεως καὶ προστασίας ἐν γένει τῶν δημοσίων, ἐκκλησιαστικῶν καὶ μοναστηριακῶν κτημάτων.

11) Οἱ νόμοι περὶ ἰαματικῶν ὑδάτων, μεταλλείων, ὀρυχείων, λατομείων.

12) Οἱ νόμοι περὶ ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως, ὡς καὶ οἱ ἐξ εἰδικῶν νόμων ἢ διατάξεων περιορισμοὶ τῆς κυριότητος.

13) Εἰδικαὶ διατάξεις ἀστικοῦ δικαίου περιλαμβανόμεναι εἰς τὸν νόμον περὶ σχεδίου πόλεων καὶ κωμῶν, τὸν γενικὸν οἰκοδομικὸν κανονισμόν, τὴν ἀγροτικὴν καὶ δασικὴν νομοθεσίαν, τὴν νομοθεσίαν περὶ διανεμῆς γαιῶν καὶ ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων, ἢ ἀγροτῶν ἢ κτηνοτρόφων.

14) Αἱ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ κληρονομίας κληρικῶν καὶ μοναχῶν.

15) Πάντες οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, περὶ τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν, ὑπηρετῶν, τεχνιτῶν, περὶ τῆς πληρωμῆς ἢ κρατήσεων τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων αὐτῶν, περὶ ὡρῶν καὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, περὶ κυριακῆς ἀναπαύσεως, περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, περὶ ἀσφαλείας καὶ ὑγιεινῆς τῶν ἐργαζομένων, περὶ τῆς θέσεως αὐτῶν ἐν περιπτώσει ἐπιστρατεύσεως, περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν, ἢ ἄλλοι εἰδικοὶ νόμοι ἀφορῶντες εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας.

16) Διατάξεις νεωτέρων εἰδικῶν νόμων ἀπαγορεύουσαι ἢ περιορίζουσαι τὰς δωρεάς.

17) Νεώτεροι εἰδικοὶ νόμοι καθορίζοντες ἴδιον τύπον ἢ ἰδίους ὅρους καὶ περιορισμοὺς τῆς πωλήσεως ὡρισμένων εἰδῶν.

18) Διατάξεις νεωτέρων εἰδικῶν νόμων περὶ μισθώσεως πραγμάτων ὡρισμένης κατηγορίας ἢ πρὸς ὡρισμένην χρῆσιν.

19) Νεώτεροι εἰδικοὶ νόμοι ἢ διατάξεις καθιεροῦσαι εὐθύνην πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκα πράξεως ἢ παραλείψεως, ἢ κανονίζουσαι ἴδιον τρόπον ἢ ἰδίους ὅρους ἀποζημιώσεως.

20) Νεώτεροι εἰδικοὶ νόμοι ἀφορῶντες εἰς τὸν τρόπον μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος ὡρισμένης κατηγορίας κινητῶν.

21) Αἱ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ἰσχύουσαι διατάξεις ἐνοικιοστασίου καὶ δικαιοστασίου.

Ἄρθρον 5.

Διατηροῦνται προσέτι ἐν ἰσχύϊ:

1) Ὁ νόμος 677 (1937) περὶ ἀγροτικῶν χρεῶν καὶ εἰδικῶς τὸ ἄρθρον 14 αὐτοῦ περὶ ποσοστοῦ τοῦ τόκου.

2) Οἱ νόμοι 3505 (1928), 4487 (1930) καὶ 5717 (1932) περὶ μεσιτῶν, ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ὡς καὶ αἱ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ χρηματιστηριακῆς μεσιτείας.

3) Ὁ νόμος 5227 (1931) περὶ μεσαζόντων.

4) Ὁ νόμος 3741 (1929) περὶ τῆς κατ' ὀρόφους ἰδιοκτησίας.

5) Ὁ νόμος 4112 (1929) περὶ συστάσεως ὑποθήκης ἐπὶ μηχανικῶν ἢ ἄλλων ἐγκαταστάσεων.

6) Ὁ νόμος 3743 (1929) περὶ τῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος παραχωρουμένων ὑποθηκῶν ἐπὶ ἀκινήτων ἐν ταῖς Νέαις Χώραις.

7) Ὁ νόμος 4031 (1929) περὶ τῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν παραχωρουμένων ὑποθηκῶν ἐν Ἠπείρῳ, Λουτρακίῳ καὶ Μπισίοις.

8) Τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 2450(1920) «περὶ μέτρων πρὸς περιστολὴν τῆς λέπρας» καὶ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀναγκ. νόμου

651 (1937) «περὶ καταπολεμήσεως τοῦ τραχώματος καὶ τῆς κληρονομικῆς συφιλίδος».

9) Ὁ νόμος 2039 (1939) «περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ ἐκκαθαρίσεως καὶ διοικήσεως τῶν εἰς τὸ Κράτος καὶ ὑπὲρ κοινωφελῶν σκοπῶν καταλειπομένων κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν καὶ δωρεῶν», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νόμων.

10) Ὁ ἀνακτ. νόμος ὑπ' ἀριθ. 222 τῆς 24]27 Μαρτίου 1945 «περὶ καθορισμοῦ ἀνωτάτου συμβατικοῦ, νομίμου καὶ ἐξ ὑπερημερίας τόκου».

Ἄρθρον 6.

Διατηροῦνται προσέτι ἐν ἰσχύϊ αἱ εἰδικαὶ διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ ἀναγόμεναι εἰς τὴν ὕλην τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 7.

Αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ τὰ χρηστὰ ἤθη ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ γεγονότων λαβόντων ὑπόστασιν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 8.

Ἡ πρὸς δικαιοπραξίαν ἱκανότης ρυθμίζεται ἐν πάσῃ περιπτώσει κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος.

Οἱ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος χειράφετοι λογίζονται ἐφεξῆς ἐνήλικοι.

Ἄρθρον 9.

Οἱ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος κεκηρυγμένοι ἄφαντοι διέπονται ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ νέου δικαίου.

Ἡ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ἐκκρεμὴς διαδικασία πρὸς κήρυξιν τῆς ἀφανείας προσώπου ἐξαφανισθέντος συνεχίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος.

Τὸ ἄρθρον 45 τοῦ Κώδικος δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ θανάτων.

Ἄρθρον 10.

Ἡ ἐπιμέλεια τῆς περιουσίας προσώπου ἀπουσιάζοντος ἐπὶ μακρὸν καὶ ἀγνώστου διαμονῆς διέπεται ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ νέου δικαίου, ὁ δὲ κατὰ τὸ πρότερον δίκαιον διωρισμένος ἐπίτροπος καθίσταται ἐφεξῆς ἐπιμελητὴς τῆς περιουσίας.

Ἄρθρον 11.

Ἡ κατάστασις προσώπου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ἔχει τεθῆ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν ἢ ἀντίληψιν, ρυθμίζεται ἐφεξῆς κατὰ τὸ νέον δίκαιον.

Ἡ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος ἀρξαμένη διαδικασία ἀπαγορεύσεως ἢ ἀντιλήψεως τοῦ προσώπου συνεχίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 12.

Τὰ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος συνεσταμένα νομικὰ πρόσωπα διέπονται ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ διατάξεων αὐτοα

Ἄρθρον 13.

Ἀξίωσις γεγενημένη, μήπω δὲ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος παραγεγραμμένη, ὑπόκειται ὡς πρὸς τὸν ἐφεξῆς χρόνον εἰς τὰς περὶ παραγραφῆς διατάξεις τοῦ Κώδικος.

Ἐὰν ὁ διὰ τοῦ Κώδικος καθοριζόμενος χρόνος παραγραφῆς εἶνε βραχύτερος τοῦ κατὰ τὸ προγενέστερον δίκαιον, ἡ ἀξίωσις ὑπόκειται εἰς τὴν βραχυτέραν παραγραφήν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος. Ἀλλ' ἐὰν ὁ κατὰ τὸ πρότερον δίκαιον χρόνος συμπληροῦται ἐνωρίτερον τοῦ ἐν τῷ Κώδικι ὁριζομένου, ἡ παραγραφὴ συμπληροῦται ἅμα τῇ παρελεύσει τοῦ εἰς τὸ παλαιὸν δίκαιον καθοριζομένου χρόνου.

Ἄρθρον 14.

Ἡ διάταξις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐφαρμόζεται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ προθεσμιῶν τασσομένων ὑπὸ τοῦ νόμου, μὴ φερουσῶν δὲ τὸν χαρακτῆρα παραγραφῆς, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ ἀποσβεστικῶν προθεσμιῶν.

Ἄρθρον 15.

Ἐνοχαὶ ἐξ οἱουδήποτε λόγου, ὧν τὰ παραγωγικὰ αἴτια συνετελέσθησαν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος, διέπονται καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον διὰ τῶν ἑπομένων ἄρθρων δὲν ὁρίζεται ἄλλως, ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν γένεσιν, τὸ περιεχόμενον, τὴν ἔκτασιν, τὴν ἐνέργειαν, τὰ ἀποτελέσματα, τὸ πταῖσμα, τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς ἐνοχῆς, τὴν ὑπερημερίαν δανειστοῦ, τὸ δικαίωμα ὑπαναχωρήσεως καὶ τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἐπὶ ἐνοχῶν ἐκ δικαιοπραξίας ὑπὸ ἀναβλητικὴν αἵρεσιν ἢ προθεσμίαν πληρουμένας μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 16.

Γεγονότα ἀποσβεστικὰ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐνοχῶν, ἐὰν συνετε λέσθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Κώδικος, διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀποσβεστικὸς λόγος τῆς ἐνοχῆς εἰδικῶς ἐν τῇ δικαιοπραξίᾳ ὡρισμένος διέπεται, καὶ ἂν ἔτι τὰ γεγονότα αὐτοῦ συνετελέσθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Κώδικος, ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου.

Ἐκχώρησις ἀπαιτήσεως πηγαζούσης ἐξ ἐνοχῆς τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, γενομένη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Κώδικος, διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ ἀναδοχῆς χρέους.

Ἄρθρον 17.

Συμβάσεις ἐργασίας καὶ μισθώσεις προϋφιστάμεναι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος, ἐὰν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ τὸ κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε δίκαιον ἢ τὴν συμφωνίαν προσῆκον εἰς τὰ μέρη δικαίωμα καταγγελίας δὲν ἀσκηθῇ κατὰ τὸ πρῶτον ἐπιτρεπόμενον χρονικὸν σημεῖον, διέπονται ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος. Τὸ αὐτὸ κρατεῖ καὶ ἐπὶ μισθώσεων ἀκινήτων τελουσῶν ὑπὸ ἐνοικιοστάσιον, ἐὰν τὸ δικαίωμα καταγγελίας δὲν ἀσκηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

Τὰ ἄρθρα 613, 619, 623, 635, 652, 671, 694, 699, 708 ἕως 719, 727, 731 ἔχουσιν ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 18.

Ἐπὶ μισθώσεως ἀκινήτου συνομολογηθείσης πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος ἡ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τούτου ἐκποίησις τοῦ μισθίου ἢ ἐπιβάρυνσις δι' ἐμπραγμάτου δικαιώματος διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 639 ἕως 642 αὐτοῦ, διατηρουμένων τῶν περαιτέρω ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου δικαιωμάτων τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

Τὸ ἄρθρον 428 τοῦ Κώδικος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ κατηρτισμένων συμβάσεων, τὸ ἄρθρον 489 καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ ταύτης ἐκχωρήσεων, τὰ ἄρθρα 773 καὶ 774 καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ ταύτης συμβάσεων περὶ μεσιτείας καὶ τὸ ἄρθρον 803 καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ ταύτης συνεσταμένων ἑταιρειῶν.

Ἄρθρον 19.

Καθ' ἃς περιπτώσεις ἐν τῇ ἰσχυούσῃ νομοθεσίᾳ ἢ ἐν δικαιοπραξίαις ἀπαντᾷ ὁ ὅρος συνενοχὴ ἢ ἀλληλέγγυος ἐνοχή, ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος νοεῖται εἰς τὰς ὑπὸ τούτου διεπομένας ἐννόμους σχέσεις ἡ εἰς ὁλόκληρον ἐνοχὴ αὐτοῦ.

Ἄρθρον 20.

Καταργεῖται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος ὡς πρὸς τὰς ὑπὸ τούτου διεπομένας ἐννόμους σχέσεις τὸ ἄρθρον 867 ἐδ. 5 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἄρθρον 21.

Καταργοῦνται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος :

1) Τὰ ἐδάφια 4 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 941 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς καὶ τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ ἄρθρου 1034 αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἀναφέρεται εἰς ταῦτα.

2) Τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ ἄρθρου 381 τῆς Κρητικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τοῦ ἔτους 1888, ὡς καὶ τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἄρθρου 781 τῆς Κρητικῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐφ' ὅσον ἀναφέρεται εἰς αὐτό.

Ἄρθρον 22.

Ἡ ἰσχὺς τῶν περὶ ἀνωνύμων μετοχῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν οὐδαμῶς ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος

Ἄρθρον 23.

Ἐπὶ κοινωνίας κατ' ἰδανικὰ μέρη ὑφισταμένης κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ἐφαρμόζονται ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τούτου αἱ διατάξεις αὐτοῦ.

Ἄρθρον 24.

Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 932 ἕως 934, 936 καὶ 938 ἐδ. 1 αὐτοῦ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἀνωνύμων χρεωγράφων ἐκδοθέντων πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τούτου. Ἡ παραγραφὴ ὅμως τῶν ἐκ τοιούτων χρεωγράφων ἀξιώσεων διέπεται ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου.

Ἄρθρον 25.

Ἡ ἐν ἄρθρῳ 933 τοῦ Κώδικος διαδικασία θέλει κανονισθῆ δι' εἰδικοῦ νόμου.

Ἄρθρον 26.

Ἡ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ὑφισταμένη νομὴ ἢ οἱονεὶ νομὴ ἢ κατοχὴ διέπεται ἐφεξῆς, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ μετέπειτα ἔννομα ἀποτελέσματα ἢ τὴν προσβολὴν καὶ προστασίαν τῆς νομῆς ἢ οἱονεὶ νομῆς ἢ κατοχῆς, ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 27.

Ἡ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος ἐπελθοῦσα κτῆσις κυριότητος ἢ ἄλλου ἐμπραγμάτου δικαιώματος κρίνεται κατὰ τὸ δίκαιον, ὅπερ ἴσχυεν ἐν ᾧ χρόνῳ ἔλαβεν ὑπόστασιν τὰ πρὸς κτῆσιν αὐτῶν πραγματικὰ γεγονότα.

Ἄρθρον 28.

Τὸ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ὑφιστάμενον δικαίωμα κυριότητος διέπεται ἐφεξῆς, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἔκτασιν, τὸ περιεχόμενον, τὸ μεταβιβαστόν, τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἀπόσβεσιν αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῆς κυριότητος ἐπὶ ὀρόφου ἢ διαμερίσματος αὐτοῦ.

Ἄρθρον 29.

Τὰ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ὑφιστάμενα ἐμπράγματα δικαιώματα ἐπὶ ἀλλοτρίου πράγματος ἢ δικαιώματος διατηροῦνται καὶ ἐφεξῆς, διέπονται δὲ ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν, τὸ περιεχόμενον, τὸ μεταβιβαστόν, τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἀπόσβεσιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου. Ἀλλ' αἱ ὑφιστάμεναι πραγματικαὶ δουλεῖαι ἐπὶ ἀκινήτων διέπονται, ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος, ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτου.

Ἄρθρον 30.

Τὸ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ὑφιστάμενον ἐμπράγματον δικαίωμα ἐμφυτεύσεως ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους διατηρεῖται καὶ ἐφεξῆς, ἐξακολουθεῖ δὲ διεπόμενον ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ.

Ἄρθρον 31.

Ἐμπράγματα δικαιώματα ἐπιφανείας ἢ χωριστῆς κυριότητος ὑφιστάμενα κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ἐπὶ φυτείας ἢ δένδρων ἢ οἰκοδομῆς ἐν ἀλλοτρίῳ ἐδάφει διατηροῦνται καὶ ἐφεξῆς, ἐξακολουθοῦσι δὲ διεπόμενα ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου, γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ.

Ἄρθρον 32.

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν δύο προηγουμένων ἄρθρων ἐξ εἰδικῶν νόμων δὲν παρέχεται ἢ δὲν παρέχεται πλέον δικαίωμα ἐξαγορᾶς εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐδάφους ἢ τὸν δικαιοῦχον τῆς χωριστῆς κυριότητος ἢ τοῦ ἐμπραγμάτου δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἑκάτερον τῶν μερῶν τούτων δικαιοῦται ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξαγορὰν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἑτέρου ἐπὶ καταβολῇ τῆς ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐξαγορᾶς ἀξίας αὐτῶν. Ἡ ἐξαγορὰ χαρακτηρίζεται ὡς δημοσία ἀνάγκη.

Ἐπὶ πλειόνων ἐξ ἀδιαιρέτου δικαιούχων ἡ περὶ ἐξαγορᾶς αἴτησις δύναται, ἀρνουμένων τῶν λοιπῶν, νὰ ὑποβληθῇ καὶ ὑφ' ἑνὸς αὐτῶν, ἐφ' ὅσον οὗτος προσφέρεται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ὅλου τιμήματος τῆς ἐξαγορᾶς. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἐξαγορὰ ἀναγνωρίζεται διὰ τῆς ἀποφάσεως ὡς χωρήσασα ὑπὲρ πάντων τῶν δικαιούχων ἐξ ἀδιαιρέτου. Ὁ καταβαλὼν δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τῶν λοιπῶν τὸ ἀνάλογον μέρος τοῦ τιμήματος καὶ τῶν ἐξόδων ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταβολῆς, ἔχων ἐκ τοῦ νόμου τίτλον πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ παντὸς ἀκινήτου τῶν ὑποχρέων.

Ἄρθρον 33.

Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον αἴτησις ἐξαγορᾶς δικάζεται ὁριστικῶς ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου, ὅστις, κρίνων ἐκ τῶν ἐνόντων κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρων 634 ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ δυνάμενος νὰ διατάξῃ καὶ πραγματογνωμοσύνην, ἀποφασίζει, ἂν ἐπὶ αἰτήσεως ἀμφοτέρων θὰ προτιμηθῇ ἐν τῇ ἐξαγορᾷ ὁ κύριος τοῦ ἐδάφους ἢ ὁ δικαιοῦχος τῆς φυτείας, τῶν δένδρων ἢ τῆς οἰκοδομῆς, ὡς ἐπίσης καὶ περὶ τοῦ τιμήματος τῆς ἐξαγορᾶς. Ἔφεσις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἀνεξαρτήτως ποσοῦ δύναται νὰ γίνῃ ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. Ὁ πρόεδρος ἐφετῶν δικάζει κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν, δυνάμενος νὰ ἐξετάσῃ καὶ νέους μάρτυρας.

Ἄρθρον 34.

Ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν διὰ τῆς προσδιοριζούσης τὸ τίμημα ἀποφάσεως τάσσει προθεσμίαν καταθέσεως αὐτοῦ εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων ὄχι μεγαλειτέραν τῶν ἓξ μηνῶν, ἥτις ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡ προσδιορίζουσα τὸ τίμημα ἀπόφασις καταστῇ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον τελεσίδικος.

Κατατεθέντος ἐμπροθέσμως τοῦ τιμήματος ἐκδίδει ὁ πρόεδρος ἀπόφασιν δεχομένην τὴν αἴτησιν ἐξαγορᾶς καὶ ἐπιδικάζουσαν τὴν πλήρη κυριότητα τοῦ ἐξαγοράζοντος ἐπί τε τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ φυτείας ἢ δένδρων ἢ οἰκοδομῆς. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἀνεξαρτήτως ποσοῦ ἐνώπιον τοῦ προέδρου ἐφετῶν τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. Ὁ πρόεδρος ἐφετῶν δικάζει κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν.

Ἡ ἐπιδικαζομένη κυριότης ἀποκτᾶται ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς τῆς ἀποφάσεως καταστάσης τελεσιδίκου, τὰ δὲ τυχὸν ἐπὶ τοῦ ἐξαγοραζομένου δικαιώματος ὑφιστάμενα ἐμπράγματα δικαιώματα τρίτων, πλὴν τῆς ὑποθήκης, διατηροῦνται. Ἡ τυχὸν ὑφισταμένη ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ ἐξαγοραζομένου δικαιώματος ἀποσβέννυται μετατρεπομένη εἰς προσωπικὴν ἀξίωσιν ἐπὶ τοῦ κατατεθέντος τιμήματος. Ὑποθήκη δὲ ὑφισταμένη ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐξαγοράζοντος διατηρεῖται ἰσχύουσα ἐφεξῆς ἐπὶ τοῦ ὅλου νέου ἐναίου ἀκινήτου.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ προέδρου ἐφετῶν κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ παρόντος καὶ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον, τακτικὸν ἢ ἔκτακτον, ὑπόκεινται.

Ἄρθρον 35.

Μὴ κατατεθέντος ἐμπροθέσμως τοῦ τιμήματος ἡ ἀπόφασις τοῦ προέδρου ἀποβάλλει τὴν ἰσχύν αὐτῆς. Νέα αἴτησις ἐξαγορᾶς ἐκ μέρους τοῦ μὴ καταθέσαντος τὸ τίμημα ἢ τῶν κληρονόμων του δύναται νὰ ὑποβληθῇ μόνον μετὰ διετίαν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας καταθέσεως τοῦ τιμήματος. Διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τούτου τὸ ἕτερον μέρος δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξαγορὰν κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν, ἐφ' ὅσον δὲ εἶναι ἐκκρεμὴς ἡ αἴτησις τούτου, δὲν εἰσάγεται ἡ νέα περὶ ἐξαγορᾶς αἴτησις τοῦ πρώτου.

Ἄρθρον 36.

Χρησικτησία προαρξαμένη, μήπω δὲ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος συμπληρωθεῖσα, διέπεται, ὡς πρὸς τὸν ἐφεξῆς χρόνον, ὑπὸ τοῦ νέου δικαίου.

Ἐὰν ὁ διὰ τοῦ Κώδικος καθοριζόμενος χρόνος χρησικτησίας εἶνε βραχύτερος τοῦ κατὰ τὸ παλαιὸν δίκαιον, ὑπολογίζεται ὁ βραχύτερος, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος. Ἀλλ' ἂν ὁ κατὰ τὸ προϊσχὸν δίκαιον χρόνος συμπληροῦται ἐνωρίτερον τοῦ ἐν τῷ Κώδικι ὁριζομένου, ἡ παραγραφὴ συμπληροῦται ἅμα τῇ παρελεύσει τοῦ εἰς τὸ παλαιὸν δίκαιον ὁριζομένου χρόνου.

Ἄρθρον 37.

Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ τὰ διατάγματα τὰ ἐκδοθέντα εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου ΤΔ' τοῦ 1856 καὶ τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τῆς 11)12 Αὐγούστου 1836 ὡς ἐκτελεστικὰ τῶν ἀντιστοίχων διατάξεων τοῦ Κώδικος, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς ταύτας. Δύνανται δὲ τὰ διατάγματα ταῦτα νὰ συμπληρῶνται διὰ διαταγμάτων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ κώδικος.

Διατηροῦνται ἐπίσης ἐν ἰσχύϊ νόμοι καὶ διατάγματα ἀφορῶντα εἰς τὴν σύστασιν βιβλίων μεταγραφῶν καὶ ὑποθηκῶν, ὡς καὶ τὴν ὀργάνωσιν, λειτουργίαν καὶ διεύθυνσιν μεταγραφοφυλακείων ἢ ὑποθηκοφυλακείων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 38.

Ἐν Κρήτῃ καὶ Σάμῳ διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ὡς ἐκτελεστικὰ τῶν ἀντιστοίχων διατάξεων τούτου τὰ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς περὶ μεταγραφῆς καὶ ὑποθηκῶν ἐγχωρίου νομοθεσίας ὑφιστάμενα διατάγματα, ὡς καὶ ὑφιστάμενοι νόμοι ἢ διατάγματα ἀφορῶντες εἰς τὴν σύστασιν βιβλίων μεταγραφῶν καὶ ὑποθηκῶν καὶ τὴν ὀργάνωσιν, λειτουργίαν καὶ διεύθυνσιν μεταγραφοφυλακείων ἢ ὑποθηκοφυλακείων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος. Τὰ διατάγματα ταῦτα δύ-

νανται νὰ τροποποιῶνται ἢ συμπληρῶνται διὰ διαταγμάτων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 39.

Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος τὸ ἄρθρον 956 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρον 573 τῆς Κρητικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τοῦ ἔτους 1880, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰ ἄρθρα 1342 καὶ 1343 τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 40.

Οἱ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος τελεσθέντες γάμοι κρίνονται ὡς πρός τε τὸ κῦρος αὐτῶν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀκυρώσεως κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε δίκαιον.

Ἄρθρον 41.

Μικτοὶ γάμοι τελεσθέντες πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος μόνον ὑπὸ ἑτεροδόξου ἱερέως εἶναι ἄκυροι. Τὴν περὶ ἀκυρώσεως ἀγωγὴν δύναται νὰ ἐγείρῃ μόνον ὁ σύζυγος τοῦ ἑτεροδόξου. Ἡ ἀκυρότης αἴρεται, ἐὰν ἐπακολουθήσῃ ἱερολογία ὑπὸ ἱερέως τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Τὸ πρὸς ἀκύρωσιν δικαίωμα ἀποσβέννυται μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου.

Ἄρθρον 42.

Καταργεῖται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 147 τῆς 5 Ἰανουαρίου 1914 ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας Ἰσραηλίτας, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἑλλήνων Ἰσραηλιτῶν δικαιοδοσία τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀρχῶν ἢ δικαστηρίων ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων, περὶ ὧν προβλέπουσι τὰ ἄρθρα 12 καὶ 13 τοῦ νόμου 2456 τῆς 27 Ἰουλίου 1] Αὐγούστου 1920 «περὶ Ἰσραηλιτικῶν κοινοτήτων», ὡς ταῦτα ἐτροποποιήθησαν διὰ μεταγενεστέρων νόμων, τῶν ἑλλήνων Ἰσραηλιτῶν διεπομένων ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ κοινοῦ δικαίου. Ἀλλ' αἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου ἐκκρεμεῖς δίκαι ἐνώπιον τῶν Ἰσραηλιτικῶν θρησκευτικῶν ἀρχῶν ἢ δικαστηρίων ἐπὶ ὑποθέσεων τῶν καταργουμένων διατάξεων συνεχίζονται ἐνώπιον αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰς καταργουμένας διατάξεις.

Ἄρθρον 43

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 1415 τοῦ Κώδικος ἀναστέλλεται μέχρι 1 Ὀκτωβρίου 1946.

Ἡ διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου γνωστοποίησις, ἣν προβλέπει τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἄρθρου τούτου, γίνεται εἰς τὰς πόλεις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν, Βόλου, Χανίων, Ἰωαννίνων καὶ Καλαμῶν, ὡς καὶ ἄλλας πόλεις διὰ Β. Διατάγματος ὁρισθησομένας.

Ἄρθρον 44.

Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος αἱ ἐκ τοῦ γάμου προσωπικαὶ σχέσεις τῶν συζύγων κρίνονται καὶ ὡς πρὸς τοὺς πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τούτου τελεσθέντας γάμους κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ.

Ἄρθρον 45.

Ἐπὶ γάμου τελεσθέντος πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος αἱ περιουσιακαὶ σχέσεις τῶν συζύγων καὶ τὰ τῆς προικὸς κρίνονται κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε δίκαιον. Ἀλλ' ἡ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος συνιστωμένη προῖξ καὶ τὸ συνομολογούμενον γαμήλιον σύμφωνον διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτου.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1446 τοῦ Κώδικος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ γάμων συναφθέντων πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τούτου.

Ἄρθρον 46.

Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ὁ νόμος 3237 τῆς 8)17 Δεκεμβρίου 1924 «περὶ τῆς διεκδικήσεως διατετιμημένων προικῴων ἀκινήτων μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου». Ἐπὶ προικὸς συνιστωμένης μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος διατετιμημένα λογίζονται τὰ ἀκίνητα, ἐφ' ὧν ὁ ἀνὴρ κατὰ τὸ ἄρθρον 1462 ἐδ. 2 τούτου ἀπέκτησε κυριότητα.

Καταργοῦνται τὸ Ν. Δ. 670 τῆς 9 Ὀκτωβρίου /8 Νοεμβρίου 1941 «περὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ διεκδικήσεως διατετιμημένων προικῴων ἀκινήτων διατάξεων τοῦ νόμου 3257]1924 κλπ.» καὶ ὁ νόμος 304 τῆς 1)5 Ἰουλίου 1943 «περὶ ὑπαγωγῆς τῶν διατετιμημένων προικῴων κινητῶν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3237 κλπ.».

Ἄρθρον 47.

Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος αἱ λόγοι τοῦ διαζυγίου καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ κρίνονται καὶ ὡς πρὸς τοὺς πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος τελεσθέντας γάμους κατὰ τὰς διατάξεις τούτου.

Ἄρθρον 48.

Ἐκκρεμεῖς δίκαι περὶ διαζυγίου κρίνονται ὡς πρὸς μὲν τοὺς λόγους τοῦ διαζυγίου κατὰ τὸ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ἰσχῦον δίκαιον, ὡς πρὸς δὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαζυγίου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος.

Αἱ ἐν Κρήτῃ ἐκκρεμεῖς κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος δίκαι περὶ διαζυγίου ἐξακολουθοῦσι μέχρι τέλους διεπόμεναι ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε αὐτόθι ἰσχύοντος δικαίου καὶ ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν καὶ τὴν ἁρμοδιότητα. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐν Κρήτῃ ἐκκρεμεῖς περὶ διαζυγίου δίκας, ἐν αἷς ἐξεδόθη μὲν ἀπόφασις τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε δίκαιον περαιτέρω διαδικασία ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τοῦ διαζυγίου κρίνονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 49.

Ἐκ γεγονότων λαβόντων ὑπόστασιν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος, ἀποτελούντων δὲ λόγον διαζυγίου μόνον κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ διαζύγιον.

Εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 1495, 1497, 1500 τοῦ Κώδικος συνυπολογίζεται καὶ ὁ πρὸ τῆς εσαγωγῆς τούτου διαδραμὼν χρόνος, εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 1499 δὲν ἀπαιτεῖται ἡ παρέλευσις ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς κηρυξάσης τὴν ἀφάνειαν ἀποφάσεως.

Ἄρθρον 50.

Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος ἡ συγγένεια κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Καθ' ἃς περιπτώσεις κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε δίκαιον πρὸς τὴν συγγένειαν συνδέονται ὡρισμέναι συνέπειαι, ἐφαρμόζονται αἱ περὶ συγγενείας διατάξεις τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 51.

Ἡ γνησιότης τοῦ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος γεννηθέντος τέκνου κρίνεται κατὰ τὸ δίκαιον, ὅπερ ἴσχυεν, ἐν ᾧ χρόνῳ τοῦτο ἐγεννήθη.

Ἄρθρον 52.

Ἐπὶ τέκνων γεννηθέντων πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος ἡ σχέσις αὐτῶν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, ὡς καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν, κρίνονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος. Τοῦτο ἰδίᾳ ἰσχύει ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβαίαν ὑποχρέωσιν διατροφῆς, τὴν συναίνεσιν τοῦ γονέως πρὸς γάμον ἢ υἱοθεσίαν τοῦ τέκνου, τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ γονέως πρὸς προίκισιν τῆς θυγατρός, ἐφ' ὅσον ὁ γάμος αὐτῆς τελεῖται μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος, τὴν πατρικὴν διοίκησιν καὶ ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου καὶ ἂν ἔτι ἡ περιουσία ἀπεκτήθη πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 53.

Τὰ τῆς ἐπιμελείας τῶν κοινῶν τέκνων τῶν διεζευγμένων διέπονται ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ νέου δικαίου.

Ἄρθρον 54.

Τὰ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος γεννηθέντα ἐξώγαμα τέκνα διέπονται ὡς πρὸς τὴν σχέσιν αὐτῶν πρός τε τὴν μητέρα καὶ τὸν γεννήτορα καὶ ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἀναγνωρίσεώς τῆς πατρότητος καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου.

Ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐξωγάμων τέκνων ἡ σχέσις τῆς μητρὸς πρὸς τὸν γεννήτορα κρίνεται ὁμοίως ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου.

Ἄρθρον 55.

Ἡ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος γενομένη ἀναγνώρισις ἢ νομιμοποίησις τέκνου καὶ υἱοθεσία διέπονται ὡς πρὸς τὸ κῦρος καὶ τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα αὐτῶν ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου.

Ἡ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος δικαστικὴ νομιμοποίησις τέκνου κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 1628 τούτου δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει διαθήκης ἢ δημοσίου ἐγγράφου προγενεστέρων τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ.

Ἄρθρον 56.

Ἡ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ὑποστατωμένη ἐπι

τροπεία καὶ ἀντίληψις διέπονται ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος καὶ διεξάγονται κατὰ ταύτας. Ὁ ὑπάρχων κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ἐπίτροπος, παρεπίτροπος, σύμβουλος ἢ ἀντιλήπτωρ διατηρεῖ τὴν ἰδιότητα ταύτην.

Ἄρθρον 57.

Καταργοῦνται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος τὸ ἄρθρον 23 ἀριθ. 6 καὶ 7 καὶ τὰ ἄρθρα 25 καὶ 26 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ νόμου ΓΨΜΔ' τῆς 2 Δεκεμβρίου 1911]5 Ἰανουαρίου 1912 «περὶ φυγοδικίας».

Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος αἱ περὶ προσωρινοῦ διαχειριστοῦ διατάξεις τοῦ νόμου ΨΜΒ' τῆς 22 Μαρτίου / 19 Ματου 1862 «περὶ συστάσεως φρενοκομείων».

Ἄρθρον 58.

Αἱ σχέσεις τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου, ἐφ' ὅσον ὁ κληρονομούμενος ἀπέθανε πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος, κρίνονται καὶ ἐφεξῆς κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε δίκαιον. Ἀλλ' αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ κηδεμόνος σχολαζούσης κληρονομίας καὶ περὶ ἐκτελεστῶν διαθήκης ἐφαρμόζονται ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ ταύτης θανάτων, οἱ δὲ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ ὑφιστάμενοι κηδεμόνες ἢ ἐκτελεσταὶ συνεχίζουσι τὸ λειτούργημα αὐτῶν.

Ἄρθρον 59.

Καταργοῦνται καὶ ὡς πρὸς τὸ παρελθὸν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τούτου ἰσχύουσαι ἰδιωτικαὶ ποιναὶ ἢ περιουσιακαὶ ἀπώλειαι καὶ στερήσεις ἐκ τῆς δευτερογαμίας ἢ τῆς παραβάσεως τοῦ πενθίμου ἐνιαυτοῦ, ὡς καὶ αἱ ἐντεῦθεν ἀνικανότητες καὶ οἱ περιορισμοὶ πρὸς κτῆσιν ἢ διάθεσιν. Περιουσιακοὶ ὅμως ἀπώλειαι, αἵτινες κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος εἶχον ἤδη ἐπέλθει ἕνεκα τῆς συνάψεως δευτέρου γάμου ἢ τῆς παραβάσεως τοῦ πενθίμου ἐνιαυτοῦ, δὲν ἀναιροῦνται.

Ἄρθρον 60.

Ἡ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος σύνταξις ἢ ἀνάκλησις διατάξεως τελευταίας βουλήσεως διέπεται, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν τύπον καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ διαθέτου, ὑπὸ τοῦ μέχρι τοῦδε δικαίου καὶ ἂν ἔτι οὗτος ἀπέθανε μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 61.

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1944 ἐδ. 2 καὶ 2037 ἐδ. 2 τοῦ Κώδικος ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ καθολικοῦ ἢ εἰδικοῦ καταπιστεύματος διαταχθέντος ὑπὸ διαθέτου, ὅστις ἀπέθανε πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος. Κατὰ πᾶσαν ὅμως περίπτωσιν παραμένει ἰσχυρὸν τὸ καταπίστευμα τὸ διατεταγμένον ὑπὲρ κοινωφελοῦς σκοποῦ ἢ ὑπὲρ προσώπων, ἅτινα κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ἔχουν γεννηθῆ καὶ εἶναι ἐν ζωῇ.

Ἄρθρον 62.

Τὰ διατάγματα τὰ ἐκδοθέντα εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ΓΨΠ' «περὶ διαθηκῶν» διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ καὶ ἐφεξῆς ὡς ἐκτελεστικὰ τῶν ἀντιστοίχων διατάξεων τοῦ Κώδικος, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς ταύτας, δυνάμενα νὰ τροποποιηθῶσιν ἢ συμπληρωθῶσι διὰ διαταγμάτων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 63.

Καταργοῦνται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος ὡς πρὸς τοὺς μετ' αὐτὴν θανάτους τὸ ἄρθρον 358 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ ἡ ἐν ἄρθρῳ 281 τούτου ἀναγραφομένη κληρονομικὴ ἀνικανότης τοῦ ἐνόχου γονέως.

Ἄρθρον 64.

Καταργοῦνται διὰ τῆς εἰσαγ γῆς τοῦ Κώδικος ὡς πρὸς τοὺς μετ' αὐτὴν θανάτους τὰ ἄρθρα 553 ἐδ. 5, 560, 582 ἐδ. 5, 756 ἐδ. 3, 791 ἐδ. 5, 817 ἐδ. 2 καὶ 1074 ἕως 1079 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς καὶ τὰ ἀντίστοιχα ἄρθρα 475. ἐδ. 5, 479, 817 ἕως 820 τῆς Κρητικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας

Ἄρθρον 65.

Καθ' ἃς περιπτώσεις ἐν τῇ μέχρι τοῦδε ἰσχυούσῃ νομοθεσίᾳ γίνεται παραπομπὴ εἰς διατάξεις καταργουμένας διὰ τοῦ παρόντος νόμου, ἐφαρμόζονται ἀντὶ τῶν καταργηθεισῶν αἱ ἀντίστοιχοι διατάξεις τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 66.

Καθ' ἃς περιπτώσεις αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος ἢ τοῦ παρόντος νόμου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ γεγονότων ἢ σχέσεων, δὲν ἐπηρεάζονται ἐκ τῆς τοιαύτης ἐφαρμογῆς τὰ τελεσιδίκως ἢ διὰ συμβιβασμοῦ ἢ συμβατικῆς ἀναγνωρίσεως λυθέντα.

Ἄρθρον 67..

Τὸ δημόσιον εὐθύνεται εἰς ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας, ἣν πρόσωπον ἀσκοῦν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐπήνεγκε κατὰ τὴν ἄσκησιν αὐτῆς ὑπαιτίως εἰς τρίτον κατὰ παράβασιν τῶν ἔναντι αὐτοῦ ὑπηρεσιακῶν του καθηκόντων. Τὸ δημόσιον δικαιοῦται εἰς ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ ἐκ δόλου ἢ μεγάλης ἀμελείας ἐπενεγκόντος τὴν ζημίαν.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἀναλόγως καὶ ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου.

Ἄρθρον 68.

Ἐὰν ἐγένετο δεκτὴ ἀγωγὴ κακοδικίας, εὐθύνεται τὸ δημόσιον εἰς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ ταύτης ἐπενεχθείσης ζημίας, δικαιοῦται δὲ εἰς ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ ὑπαιτίου.

Τὸ δημόσιον δὲν εὐθύνεται διὰ ζημίας ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῶν λειτουργημάτων τοῦ δικηγόρου, τοῦ συμβολαιογράφου, τοῦ ἀμίσθου δικαστικοῦ κλητῆρος, τοῦ διαιτητοῦ, τοῦ ἐνόρκου καὶ λαϊκοῦ ἐν γένει μέλους δικαστηρίου.

Ἄρθρον 69.

Τὸ δημόσιον δὲν εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν, ἐὰν οἱ ἀσκοῦντες δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐζημίωσαν τρίτον διὰ μέτρων ληφθέντων πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως διαταραχθείσης ἐξ ἐκτάκτων γεγονότων, ἰδίᾳ στάσεως, πλὴν ἂν ἡ ζημία τοῦ τρίτου ἀποτελῇ δυσανάλογον θυσίαν χάριν τοῦ γε ικοῦ συμφέροντος.

Ὁ δικαστὴς κρίνει, ἂν ἐκ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ἡ εὐθύνη τοῦ δημοσίου πρέπῃ, κατ' ἐπιείκειαν, νὰ περιορισθῇ εἰς εὔλογον ἀποζημίωσιν.

Ἄρθρον 70.

Οἱ διοικοῦντες σωματεῖα δέον νὰ εἶναι πολῖται ἕλληνες.

Ἐπὶ σωματείου, οὗ ἐκ τοῦ σκοποῦ του ἀναγκαίως μετέχουσι καὶ ἀλλοδαποί, δύναται διὰ Β. διατάγματος ὑποκειμένου εἰς ἀνάκλησιν νὰ ἐπιτραπῇ ἡ συμμετοχὴ ἀλλοδαπῶν εἰς τὸ διοικητικὸν συμβούλιον αὐτοῦ κατ' ἴσον ἀριθμὸν πρὸς τοὺς ἡμεδαπούς.

Ἄρθρον 71.

Ἐπὶ ἀλληλοβοηθητικῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν σωματείων τὸ μέλος δύναται πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς του νὰ ἐνάγεται ὑπὸ τοῦ σωματείου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1911]3 Ἰανουαρίου 1 912 «περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν κλπ.», τοῦ σωματείου ἐν τῇ δικδικασίᾳ ταύτῃ ἐπέχοντος θέσιν ἐργάτου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν ἐνάγεται τὸ αὐτὸ σωματεῖον ὑπὸ τοῦ μέλους ἕνεκεν ἀξιώσεως αὐτοῦ περὶ χρηματικῆς ἢ ἄλλης παροχῆς, τοῦ σωματείου ἐπέχοντος θέσιν ἐργοδότου.

Ἄρθρον 72.

Διὰ Β. διατάγματος προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ὁρίζεται ἑκάστοτε τὸ ποσοστὸν τοῦ νομίμου ἢ ἐξ ὑπερημερίας ὀφειλομένου τόκου. Δι' ὁμοίου διατάγματος δύναται νὰ ὁρίζεται ἑκάστοτε κατ' ἀνώτατον ὅρον τὸ ποσοστὸν τοῦ τοῦ ἐκ δικαιοπραξίας ὀφειλομένου τόκου.

Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ εἰδικαὶ διατάξεις κανονίζουσαι ἄλλως τὸ ποσοστὸν ἢ τὴν ἔναρξιν τοῦ τόκου ὡς πρὸς τὰς ὀφειλὰς ἢ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων, τῶν κοινοτήτων ἢ ἄλλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.

Ἄρθρον 73.

Καταργεῖται ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου ΓΩΛΖ' τῆς 23)25 Ἰουλίου 1911 «περὶ συμβατικοῦ τόκου, τοκογλυφίας κλπ.», τὸ δὲ ἄρθρον 3 αὐτοῦ ἀντικαθίσταται οὕτω :

«Ὁσάκις ὁ περὶ τοκογλυφίας ἢ αἰσχροκερδείας ἰσχυρισμὸς δὲν ἀποδεικνύεται ἐγγράφως ἢ δι' ὅρκου, ἐπαγομένου ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀποδείξεως, τὸ δικαστήριον δύναται τὰ παραπέμψῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 729 ἐδ. 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη. Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ περὶ τοκογλυφίας ἢ αἰσχροκερδείας ἰσχυρισμοῦ ἐπιτρέπονται καὶ μάρτυρες».

Κατὰ τὰ λοιπὰ διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὸν

εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ μεταγενεστέρων νόμων.

Ἄρθρον 74.

Οἱ ἔμποροι κατ' ἀλλήλων δικαιοῦνται ἕνεκεν ἀπαιτήσεως ἐξ αἰτίας ἐμπορικῆς ὡς πρὸς ἀμφοτέρους νὰ ἀπαιτήσωσι τόκον, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ χρέος κατέστη ἀπαιτητόν. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν δύνανται νὰ ἀπαιτηθῶσι καὶ τόκοι τόκων.

Ἐπὶ ἀπαιτήσεως τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου ὡς πρὸς ὀφειλομένους τόκους τοὐλάχιστον ἑνὸς ἐξαμήνου δύνανται νὰ συμφωνηθῶσιν ἢ ἀπαιτηθῶσι δι' ἀγωγῆς τόκοι.

Ἄρθρον 75.

Ὑφισταμένου ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ μεταξὺ προσώπων, ὧν τὸ ἓν τοὐλάχιστον εἶναι ἔμπορος, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ λογαριασμὸς οὗτος ἐκλείσθη, τὸ κατάλοιπον φέρει αὐτοδικαίως τόκον καὶ ἂν ἔτι ὁ λογαριασμὸς περιέχῃ κονδύλια ἐκ τόκου ὀφειλομένου ἐπὶ διάστημα μικρότερον τοῦ ἔτους.

Ὁ ἀλληλόχρεως λογαριασμὸς κλείεται περιοδικῶς καθ' ἕκαστον ἑξάμηνον, ἐκτὸς ἂν συνεφωνήθη ἄλλως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κατὰ διαστήματα μικρότερα τοῦ τριμήνου. Ἑκάτερον τῶν μερῶν δύναται κατὰ πάντα χρόνον διὰ καταγγελίας νὰ θεωρήσῃ ὁριστικῶς κλεισθέντα τὸν λογαριασμόν, ὁπότε ὁ δικαιοῦχος τοῦ καταλοίπου δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ ἀμέσως τοῦτο.

Ἄρθρον 76.

Ἡ διάρκεια τῆς μισθώσεως ἀγροτικοῦ κτήματος δὲν δύναται νὰ συνομολογηθῇ βραχυτέρα τῶν τεσσάρων ἐτῶν. Ἂν ὡρίσθη βραχυτέρα, ἰσχύει διὰ τέσσαρα ἔτη. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 659 τοῦ Κώδικος καταγγελία δὲν δύναται νὰ γίνῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς τετραετίας.

Ἡ διάρκεια ἀγρομισθώσεως πρὸς καλλιέργειαν καπνοῦ δύναται νὰ συμφωνηθῇ καὶ διὰ μίαν καπνοκαλλιεργητικὴν περίοδον.

Ἄρθρον 77.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου ΓΨΝ' τῆς 4)5 Δεκεμβρίου 1911 «περὶ τῆς ἐκ τῶν αὐτοκινήτων εὐθύνης», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ νεωτέρων νόμων, ἐπεκτείνεται εἰς ἅπαν τὸ Κράτος.

Ἄρθρον 78.

Τὰ ἄρθρα 653, 655 καὶ 659 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνή, ἐπιφυλασσομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1485 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀναλαμβάνει τὴν διαχείρισιν τῶν εἰς προῖκα ἐπιδοθέντων καὶ παρὰ τῷ ἀνδρὶ εὑρισκομένων εἴτε ἀκινήτων εἴτε κινητῶν, περιγραφομένων ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ ἄρθρα 1462 ἐδ. 2 καὶ 1463 ἐδ. 1 τοῦ Κώδικος ἡ κυριότης δὲν μετεβιβάσθη εἰς τὸν ἄνδρα. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν ἐξ ἐναλλαγῆς προερχομένων, ἐὰν ἀποδεικνύεται δι' ἐγγράφου βεβαίας χρονολογίας ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς γυναικὸς εἰς ἐναλλαγὴν δοθὲν δὲν εἶχεν ἀποκτηθῇ διὰ χρημάτων τοῦ ἀνδρός.

Ἐπιφυλασσομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1443 ἐδ. 2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, πᾶσα ἄλλη περιουσία τῆς γυναικὸς τεκμαίρεται ὑπὲρ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν κτηθεῖσα διὰ χρημάτων τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀνήκουσα εἰς αὐτόν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδεικνύεται δι' ἐγγράφου φέροντος βεβαίαν πρὸ τῆς ὑπόπτου περιόδου χρονολογίαν ὅτι ἡ περιουσία αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν γυναῖκα ἀποκτηθεῖσα ὄχι διὰ χρημάτων τοῦ ἀνδρὸς ἢ ἐκ δωρεᾶς τούτου πρὸς αὐτήν».

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος κηρυσσομένων πτωχεύσεων καὶ ἐφ' ὅσον ὁ γάμος τελεῖται μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τούτου.

Ἄρθρον 79.

Ὁ πρωτοδίκης ὁ προεδρεύσας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου μετέχει, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατόν, τῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ διασκέμματος.

Ἄρθρον 80.

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ νόμου 2430 τῆς 29 Ἰουνίου)14 Ἰουλίου 1920 «περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων» συνταξομένη ληξιαρχικὴ πρᾶξις θανάτου, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῇ ὁριζομένων στοιχείων, δέον νὰ ἀναγράφῃ κατ' ὄνομα καὶ ἡλικίαν τὰ ὀρφανὰ ἀνήλικα τέκνα, ἅτινα ἀφῆκε τυχὸν ὁ ἀποθανών.

Ἄρθρον 81.

Ἐπὶ χρηματικῆς καταθέσεως εἰς κοινὸν λογαριασμὸν τοῦ Ν. 5638 τῆς 31 Αὐγούστου/7 Σεπτεμβρίου 1932 «περὶ καταθέσεως εἰς κοινὸν λογαριασμὸν» ἡ κατάθεσις, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς συνετελέσθη δωρεά, κρίνεται ὡς πρὸς τὸ δίκαιον τῆς νομίμου μοίρας ὡς δωρεὰ προκειμένου περὶ κληρονομίας καταθέτου ἀποθνήσκοντος μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 82.

Ἐὰν ἐν τῇ διανεμητέᾳ κληρονομίᾳ ὑπάρχῃ γεωργικὴ ἐπιχείρησις ἀποτελοῦσα οἰκονομικὸν σύνολον, τὸ δικαστήριον ἐπὶ δικαστικῆς διανομῆς δύναται νὰ ἐπιδικάσῃ ὁλόκληρον τὴν διανεμητέαν ἐπιχείρησιν εἰς τὸν ἐκ τῶν κληρονόμων κρινόμενον ἱκανώτερον πρὸς ἐπωφελῆ ἐκμετάλλευσιν.

Ἡ ἐπιδίκασις γίνεται κατ' αἴτησιν τούτου καὶ σὺν τῇ καταβολῇ τῆς κατὰ τὸν θάνατον τοῦ κληρονομουμένου ἀγοραίας ἀξίας.

Ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ διανομῆς μόνον τῆς γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως, ἐὰν αὕτη ἐκ διατάξεως τῆς διαθήκης περιῆλθεν εἰς πλείονας.

Ἄρθρον 83.

Τὸ δημόσιον θεωρεῖται πάντοτε κληρονόμος ἐξ ἀπογραφῆς μὴ ὑποχρεούμενον εἰς δήλωσιν περὶ τούτου ἢ σύνταξιν ἀπογραφῆς, οὐδὲ ὑποκείμενον εἰς ἔκπτωσιν ἀπὸ τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς.

Τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1890 τοῦ Κώδικος βεβαίωσιν αἰτεῖται ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν διὰ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἐφαρμοζομένων κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄρθρων 8 ἕως 24, 26, 27, 30 ἕως 34 καὶ 140 ἕως 141 τοῦ ἀναγκ. νόμου 2039 τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1939.

Διὰ διατάγματος προτάσει τῶν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν κανονισθήσονται τὰ τῆς διοικητικῆς ἐποπτείας ἐπὶ τῶν κηδεμόνων σχολαζουσῶν κληρονομιῶν, αἱ λεπτομέρειαι τῆς διαχειρίσεως καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκκαθαρίσεως αὐτῶν καὶ τὰ τῆς ἀντιμισθίας τῶν κηδεμόνων τούτων.

Ἄρθρον 84.

Δικαστήριον τῆς κληρονομίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος εἶναι τὸ πρωτοδικεῖον τοῦ τόπου τῆς τελευταίας κατοικίας τοῦ κληρονομουμένου, μὴ ἀποδεικνυομένης δὲ κατοικίας, τῆς τελευταίας αὐτοῦ διαμονῆς, μὴ ἀποδεικνυομένης δὲ οὐδὲ ταύτης ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, τὸ δικαστήριον τῆς πρωτευούσης τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 85.

Κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 49, 54, 59, 61, 70, 81, 114, 137, 144, 1398, 1469, 1564, 1568, 1571, 1572, 1575, 1588, 1614, 1624, 1628, 1640, 1655 ἐδ. 3, 1656, 1658, 1659, 1664 ἐδ. 2, 1678, 1692, 1693 ἐδ. 2, 1694, 1697, 1700, 1703, 1705, 1711, 1712, 1717, 1719, 1727, 1728, 1887, 1888, 1890, 1929, 1934, 1938 ἐδ. 2, 1940, 1941, 1984, 1993, 2048, 2051, 2054, 2055, καὶ 2058 τοῦ Κώδικος, ὡς καὶ κατὰ τὰς περιπτώσεις διορισμοῦ ἢ παύσεως ἐπιτρόπου ἢ παρεπιτρόπου ἢ ἀπαγορεύσεως ἢ ἀντιλήψεως τηρεῖται ἡ ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ ὁριζομένη διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ.

Ἐπὶ χωρισμοῦ προικὸς διατηρεῖται ἡ μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος κρατοῦσα διαδικασία.

Ἄρθρον 86.

Ἐπὶ διαζυγίου διατηρεῖται ἐπίσης ἡ μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κώδικος κρατοῦσα διαδικασία.

Ἐν Κρήτῃ ἐφαρμόζεται ἐπὶ διαζυγίου ἡ συνήθης διαδικασία τῆς αὐτόθι Πολιτικῆς Δικονομίας. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐπισκόπου πρὸς ἀπόπειραν διαλλαγῆς, ἐφαρμόζεται καὶ ἐν Κρήτῃ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 72 τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923.

Εἰς ἑτεροδικουμένας χώρας τὴν ἀπόπειραν ἑνώσεως ἐπιχειρεῖ ὁ πρόεδρος τοῦ πρεξενικοῦ δικαστηρίου.

Ἄρθρον 87.

Τὸ ἄρθρον 193 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρον 189 τῆς Κρητικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὡς πρὸς τὰς μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος ἀρχομένας προθεσμίας ἀντικαθίστανται ἑκάτερον οὕτω:

«Αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τοῦ δικαστηρίου καθωρισμέναι ἢ ὑπὸ τῶν διαδίκων συμπεφωνημέναι προθεσμίαι ἄρχονται τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως ἢ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν συνέβη τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἀφετηρίαν τῆς προθεσμίας γεγονός, λογίζονται δὲ μόνον ὑπὲρ τοῦ κοινοποιοῦντος διαδίκου καὶ ὄχι κατ' αὐτοῦ, πλὴν ὅπου εἰδικῶς ὁρίζεται τὸ ἐναντίον».

Ἄρθρον 88.

Τὸ ἄρθρον 194 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρον 190 τῆς Κρητικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς πρὸς τοὺς μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος θανάτους, ἀντικαθίστανται ἑκάτερον οὕτω :

«Ἐὰν διάδικός τις ἀποθάνῃ διαρκούσης τῆς προθεσμίας, οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ ἔχουσι νέαν προθεσμίαν, ἀπαιτεῖται δὲ νέα κοινοποίησις πρὸς τούτους, ἐὰν ἡ προθεσμία ἄρχεται διὰ κοινοποιήσεως δικογράφου. Ἡ νέα προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας ἢ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀποποίησιν αὐτῆς προθεσμίας».

Ἄρθρον 89.

Τὸ ἄρθρον 906 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται οὕτω :

«Ὁ πλειστηριασμὸς τελειοῦται διὰ τῆς κατακυρώσεως. Ὁ ὑπερθεματιστὴς δεσμεύεται μέχρι κρείσσονος προσφορᾶς ἢ μέχρι ματαιώσεως τῆς κατακυρώσεως. Ὁ ὀφειλέτης μέχρι τῆς κατακυρώσεως δικαιοῦται νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ μεσεγγυημένα πράγματα καταβάλλων τὸ ὀφειλόμενον καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτελέσεως, δυνάμενος δὲ νὰ ποιισθῇ τὰ πρὸς τοῦτο χρήματα δι' ἐνεχυράσεως τῶν αὐτῶν πραγμάτων».

Ἄρθρον 90.

Τὸ ἄρθρον 1087 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται οὕτω : «Διὰ συμφωνίας πάντων τῶν κοινωνῶν δύναται νὰ γίνῃ ἐξώδικος διανομὴ τῆς κοινῆς περιουσίας ἢ τοῦ κοινοῦ ἀντικειμένου. Ἐπὶ ἀνικάνων ἢ περιωρισμένης ἱκανότητος πρὸς δικαιοπραξίαν ἀπαιτεῖται ποὸς τοιαύτην διανομὴν ἡ τήρησις τῶν νομίμων διατυπώσεων».

Ἄρθρον 91.

Οἱ ἀλλοδαποὶ ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων δυνάμενοι νὰ ἐναγάγωσιν ἢ νὰ ἐναχθῶσιν ὡς καὶ οἱ ἡμεδαποὶ κατὰ τὰς περὶ δωσιδικιῶν κειμένας διατάξεις.

Ἄρθρον 92.

Δύναται νὰ ἐγερθῇ ἀγωγὴ πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ὑπάρξεως ἐννόμου σχέσεως *(ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή)*, ἐὰν κατὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῆς ὁ ἐνάγων ἔχῃ πρὸς τοῦτο ἄμεσον ἔννομον συμφέρον.

Ἄρθρον 93.

Τὸ περὶ οὗ τὸ ἄρθρον 872 τοῦ Κώδικος ποσὸν ὁρίζεται εἰς δραχμὰς τριακοσίας χιλιάδας, τὸ περὶ οὗ τὸ ἄρθρον 1683 τούτου πρόστιμον εἰς δραχμὰς πεντακοσίας μέχρι δέκα χιλιάδων καὶ τὰ περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 1703, 1712 ἀριθ 3 καὶ 1715 ἐδ. 1 τούτου ποσὰ εἰς δραχμὰς πεντακοσίας χιλιάδας.

Ἄρθρον ἀκροτελεύτιον.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται τὴν 23 Φεβρουαρίου 1946.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Φεβρουαρίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως
Ὁ Ἀντιβασιλεὺς
† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τὰ Μέλη

Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ΕΜΜ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΣ, ΗΡ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ, Γ. ΜΑΥΡΟΣ, ΣΤ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ, Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ—ΝΟΒΑΣ; ΑΛ. ΜΥΛΩΝΑΣ, Γ. ΒΟΡΑΖΑΝΗΣ, Θ. ΧΑΒΙΝΗΣ, ΓΕΩΡΓ. ΜΠΟΥΡΔΑΡΑΣ, Δ. ΜΑΧΑΣ, ΧΡ. ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΕΥΣΤΡ. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, ΘΕΟΔ. ΜΑΝΕΤΤΑΣ, Κ. ΓΚΟΤΣΗΣ, Π. ΕΥΡΙΠΙΔΟΣ, Δ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ, Ν. ΚΡΑΣΑΔΑΚΗΣ, Γ. ΠΑΠΠΑΣ, Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ, Α. ΖΑΚΚΑΣ, Χ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Φεβρουαρίου 1946.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΥΡΟΣ

(Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου)